

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 29/09/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 40

Chúng ta tu học Phật pháp thì điều quan trọng là chúng ta phải tu như thế nào để có được định lực, tức là luôn làm chủ được mình trong mọi hoàn cảnh. Con người sống ở thế gian chẳng khác gì tấm bèo trôi hay chiếc lọ lục bình, gặp gió hướng nào thì trôi theo hướng đó và khi nước lên thì trôi vào, nước rút thì trôi ra. Mỗi người đều có một năng lực mà trên Kinh Hoa Nghiêm gọi là trí tuệ không cần Thầy tức vô sư trí. Chỉ cần mỗi người miệt mài một thời gian thì họ sẽ vượt trội còn nếu tùy thuận theo tập khí thì không biết đến lúc nào họ mới tốt hơn.

Hồi tôi mới về ở nơi này, hàng xóm láng giềng không hiểu tôi là ai? Người tu hành, thư sinh hay một ông nông dân? Hiện tại, họ rất ngạc nhiên vì thấy tôi có thể điều hành làm cả một vườn rau ở khu vực này tốt tươi, xanh um. Rồi con đường mới đổ đất đã bị mất đường thoát nước của khe suối chảy từ trên núi xuống, khiến nước suối sẽ chảy vào phía sau khu nhà ở này mà gây ngập lụt. Tuy nhiên tôi đã điều hướng dòng nước qua một cái mương đưa nước chảy vào lòng đất. Tôi không biết năng lực này của mình từ đâu mà có.

Tôi nói ra điều này là để sách tấn mọi người cần phải nỗ lực, cần cầu học tập. Nếu chúng ta không biết thì chúng ta nên thưa hỏi, tránh tự ý làm dẫn đến hư hại. Trong cuộc sống vật chất, trong hoàn cảnh nhân sự, điều khó nhất là chúng ta làm sao để mình không bị ô nhiễm bởi “*danh vọng lợi dưỡng*”, thứ đã nhấn chìm hàng bao nhiêu người nổi danh, nổi tiếng. Trong bối cảnh đó, chúng ta vẫn cứ tận tâm tận lực làm những việc cần làm mà tâm mình vẫn thanh tịnh, an lạc.

Chúng ta muốn từ bi thì phải y cứ theo giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền thì không làm sai, tránh bị đọa lạc. Đó là từ bi với chính mình. Sự nghiệp cuộc đời của mỗi con người được kết tinh từ sự cực khổ của Cha Mẹ, Thầy Cô, của quốc gia, của xã hội, vậy mà, thế gian này, có biết bao nhiêu người ngông cuồng, làm liều, tùy tiện không nghe lời Cha Mẹ, Thầy Cô và người xưa nên đến khi xảy ra sai phạm, không còn cách gì có thể cứu vãn.

Cho nên những gì người xưa dạy thì chúng ta làm, những gì người xưa không dạy thì chúng ta không làm. Hòa Thượng từng sách tấn rằng: “*Chúng ta phải giúp chính mình ngay trong đời này vượt thoát được sinh tử, ra khỏi lục đạo luân hồi. Đó mới là*

chân thật từ bi.” Đôi lúc chúng ta ngộ nhận những công việc mình đang làm là từ bi nhưng thực ra chúng ta chỉ làm cho dễ coi.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: *“Kính bạch Hòa Thượng, ở niệm Phật đường, nhiều Phật do cư sĩ dẫn chúng thì có đúng pháp không ạ?”* Hòa Thượng trả lời rằng: *“Nếu niệm Phật đường không có người xuất gia hay pháp sư hoặc người xuất gia hay pháp sư không muốn dẫn chúng mà nhường cho người cư sĩ dẫn chúng thì như vậy là đúng pháp!”* Ý của Hòa Thượng muốn nói rằng người xuất gia luôn trên chúng ta một bậc, nên chúng ta luôn ưu tiên công việc dẫn chúng cho người xuất gia.

Nhân câu chuyện này, tôi xin kể một vài kỷ niệm trong cuộc đời cư sĩ của tôi. Tôi từng được một vị mời ra một tỉnh phía Bắc để chia sẻ Phật pháp trước 1.300 Phật tử. Tôi nhận được hơn một chục câu hỏi từ chính người đã mời tôi đến với ý đồ muốn hạ bệ tôi. Người đó nêu câu hỏi bằng một giọng tức tối: *“Vì sao lại niệm **“A Di Đà Phật”** mà không niệm **“Nam Mô A Di Đà Phật”**?”*

Tôi trả lời rằng trong Kinh A Di Đà, Phật Thích Ca Mâu Ni dạy chúng ta chấp trì danh hiệu *“A Di Đà Phật”* từ một đến bảy ngày nhất tâm bất loạn thì Phật A Di Đà cùng thánh chúng sẽ đến tiếp dẫn về Tây Phương Cực Lạc. Danh hiệu của giáo chủ cõi Tây Phương là bốn chữ *“A Di Đà Phật”* còn *“Nam Mô”* là quy y, là cung kính, là nương về. Như vậy, Phật Thích Ca Mâu Ni dạy chúng ta niệm bốn chữ.

Mặt khác tổ sư của Tịnh Độ tông là Ngẫu Ích Đại Sư một mặt thì dạy người niệm *“Nam Mô A Di Đà Phật”* còn bản thân Ngài thì niệm *“A Di Đà Phật”*. Có người hỏi vì sao lại như vậy thì Ngài trả lời là bởi vì Ngài tin có thế giới Tây Phương Cực Lạc, tin có Phật A Di Đà và chắc chắn đời này Ngài nhất định vãng sanh cho nên Ngài nói Ngài không cần khách sáo. Chữ *“Nam Mô”* là khách sáo. Người khác chưa đủ tín tâm như Ngài nên phải niệm *“Nam Mô”*.

Khi đến đây, tôi hoàn toàn tự đi và về bằng tiền vé máy bay của mình, tôi còn mang theo 1300 chiếc áo phông in chữ *“A Di Đà Phật”* để tặng cho đại chúng nhưng những chiếc áo đó không biết là để trong kho đến mục hay đã được phát tặng mọi người. Một lần khác, tôi được mời đến chia sẻ tại một tỉnh khác, người chủ trì ở đó quát tôi: *“Hôm nay giảng cái gì?”* Tôi nói: *“Dạ con niệm Phật thì con giảng về niệm Phật ạ!”*

- *“Nhưng đề tài là gì?”*

- *“Dạ! Từ xưa đến giờ con không có đề tài! Con lên giảng, sau đó đề tài thì các chú tự đặt tên ạ!”*

- *“Làm gì có chuyện đó! Giảng sư trước khi giảng còn phải có đề tài để thông báo cho các Phật tử nữa chứ! Thôi lên giảng đi! Giảng một tiếng thôi, chiều tôi còn mắc họp!”*

Từ phòng khách lên đến giảng đường chỉ 20 mét mà chân tôi bước thấp bước cao, tôi cảm thấy rất xa nhưng ngay lúc này, lời dạy của Hòa Thượng văng vẳng trong lòng tôi: **“*Mình phải tạo hoàn cảnh chứ đừng để hoàn cảnh tạo mình*”**. Câu nói này khiến tinh thần tôi phấn chấn và tôi mạnh mẽ bước lên. Họ cử một người giới thiệu tôi lên giảng đường một cách lấp bắp. Tôi đã lễ ba lễ Phật và xá thật chậm rãi để chờ họ giới thiệu. Sau đó, tôi tự tin tiến đến ghé giảng sư như một kỵ sĩ bước lên yên ngựa và chủ đề buổi hôm đó là **“*Tinh tấn chứ đừng tinh tướng!*”**

Đó là những câu chuyện đã xảy ra với tôi trong giai đoạn tôi rong ruổi khắp các miền Bắc, Trung, Nam để chia sẻ Phật pháp. Một lần tôi đến Nha Trang, tôi được gặp một vị Hòa Thượng ân cần, đức độ. Chính Ngài đưa tôi ra giảng đường và chính Ngài giới thiệu tôi đến với Phật tử. Sau khi Ngài giới thiệu xong, Ngài đứng bên ngoài lắng nghe. Đó là đạo tràng Pháp Hoa nên tôi nói: **“*Tôi từng tụng Kinh Pháp Hoa và tôi nhớ trong đó có câu rằng: “Cho dù tạo tội hơn núi cả, chẳng nhọc diệu pháp vài ba hàng”. Kinh Pháp Hoa là Kinh liễu nghĩa Đại Thừa cho nên chúng ta phải dùng tâm Đại Thừa để tụng Kinh Pháp Hoa thì mới không tốn vài hàng, còn nếu dùng tâm Tiểu thừa, tâm nhỏ mọn, tâm ích kỷ, tâm xan tham, bòn xén mà tụng vài tỳ câu thì tội đâu vẫn còn nguyên đó.*”**

Sau đó tôi giảng về tâm Đại Thừa trong một tiếng đồng hồ theo đúng yêu cầu. Tôi hỏi: **“*Các Bồ Tát ở đây đi chợ thì một đồng được ba trái, vậy thì các vị sẽ lựa ba trái nhỏ hay ba trái lớn? Ai lấy ba trái nhỏ thì dơ tay lên?*”** Một bầu không khí im lặng và các ánh nhìn đều là nhìn xuống, chứ không ngược lên nhìn lên đỉnh đầu tôi như lúc tôi vừa bước vào.

Để có như ngày hôm nay, đối với tôi, mọi chuyện không hề đơn giản. Tôi đã phải trải qua rất nhiều sóng gió, rất nhiều nỗ lực. Cho nên tôi thấy các chú gần kề bên tôi, có thể so với người ngoài các chú rất giỏi, nhưng các chú còn phải tiếp tục học tập và nỗ lực hơn rất nhiều.

Câu hỏi thứ hai: **“*Kính bạch Hòa Thượng! Có đồng tu nói rằng cư sĩ tại gia (niệm Phật) không đủ lực mà khi đi nhiều Phật, chúng con lại đi sau họ thì rất dễ bị tổn thương phải không ạ?*”** Người nào tu dờ, lúc đi nhiều Phật vừa đi vừa ngủ gật hay không có năng lượng mạnh mẽ mà chúng ta đi phía sau họ thì chúng ta cũng bị ảnh hưởng bởi từ trường xấu của họ chứ làm gì đến nỗi bị tổn thương.

Hòa Thượng trả lời câu hỏi này rằng: **“*Những lời nói này đều không có căn cứ. Học Phật thì phải tuân thủ theo lời giáo huấn của Phật. Thế tôn trước khi diệt độ (nhập Niết Bàn) có dạy bốn điều (Tứ y pháp).*”** Ở đây người đặt câu hỏi lại nghe lời nói vô căn cứ của một vị đồng tu nào đó cho nên Hòa Thượng nhấn mạnh rằng nếu là người học Phật thì hãy nghe lời dạy của Phật. Hòa Thượng dùng từ diệt độ để mô tả khi đức Phật nhập Niết Bàn. Phật xả bỏ thân như cởi bỏ một bộ đồ cũ thay một bộ đồ mới,

Ngài muốn đi thì đi nên gọi là diệt độ. Người ra đi mơ mơ hồ hồ mới gọi là chết còn người về Tây Phương Cực Lạc thì gọi là vãng sanh.

Hòa Thượng nói tiếp: **“Điều thứ nhất là “y pháp bất y nhân” nghĩa là trên Kinh nói thì chúng ta hãy tuân thủ và trên Kinh không nói thì chúng ta không nghe theo. Trên Kinh không nói rằng cư sĩ niệm Phật chưa có lực thì không nên đi phía sau họ, do đó, chúng ta không nên tin vào lời nói này. Điều thứ hai là “y nghĩa bất y ngữ” nghĩa là chỉ cần ý nghĩa đúng còn ngôn ngữ, lời nói nhiều một chút hay ít đi một chút đều không hề gì.”**

Phật đã tiên lượng trước rằng chúng sanh đời sau rất phiền phức nên dạy rằng “y nghĩa bất y ngữ”. Do đó, chỉ cần đúng ý nghĩa thì dù lời nói nhiều hay ít cũng không sao. Thậm chí cũng không cần những lời nói như văn chương, bóng bẩy hoa mỹ mà đôi khi những lời nói có chút luộm thuộm nhưng đủ ý nghĩa là được. Có một câu thành ngữ là: **“Lời hoa mỹ là không thành thật mà lời thành thật thì không hoa mỹ”**.

Thầy Thái từng kể trong bài giảng với chủ đề **“Con đường dẫn đến hạnh phúc nhân sinh”** rằng có một anh chàng khi lần đầu tiên gặp mặt cô gái mà mình đang tán tỉnh đã nói rất chân thật rằng: **“Răng của em không tốt! Răng của em không tốt thì da dầy của em cũng không tốt”**. Lời nói của anh vừa chân thật nhưng chan chứa sự quan tâm.

Hòa Thượng nói: **“Điều thứ ba là “y liễu nghĩa bất y bất liễu nghĩa” và điều thứ tư là “y trí bất y thức”, trí là trí tuệ, thức là tình cảm”**. Pháp mà **“Liễu nghĩa”** tức là pháp đó có thể thực hành phù hợp trong đời sống của mình. Còn nếu không thể thực hành được trong đời sống, trong công việc thì không phải là liễu nghĩa. Chúng ta thử quán sát xem hằng ngày chúng ta sống theo ý chí hay tình cảm? Rõ ràng là tình cảm gần như chiếm hết buồng tim cuống phổi của chúng ta trong khi chúng ta ít vận dụng trí tuệ nên thường dễ xảy ra sai phạm.

Ngài tiếp lời: **“Nếu chúng ta thấu hiểu những điều này thì chúng ta sẽ không hoài nghi hay lẩn tránh về những cách nói trái với Kinh điển, trái với giáo huấn của Phật”**. Chúng ta tuân thủ theo lời Phật dạy thì sẽ biết đâu là đúng, đâu là sai nên không còn do dự, lo lắng. Tuy nhiên, một số người khi thấy người khác làm mà mình không làm thì thường canh cánh trong lòng. Những vị Thầy cúng, Thầy tà thường biết rõ tâm cảnh này của họ nên sẽ bày vẽ để dẫn đạo những người này.

Ví dụ như trong số người nhà mà thốt lên rằng: **“Hôm trước, đám tang của mẹ không mua được mền Quang Minh, áy náy quá!”** thì những vị Thầy tà nghe thấy thế là họ sẽ đào sâu tiếp bằng cách nói: **“Phải rồi người chết không đắp mền nên đang bị đọa lạc, đang bị ma quỷ giữ lại. Phải lập đàn cúng đem cái mền đó xuống thì bà mới thoát được”**. Thế là mọi người nghe đến đó thì hoảng hốt, lúc này Thầy phán bao nhiêu tiền cũng bỏ ra mà lập đàn. Đây là một sự đại khờ!

Câu hỏi thứ ba: “*Kính bạch Hòa Thượng, có phải là người chết vì tai nạn thì linh hồn của người đó vẫn ở mãi nơi hiện trường tai nạn hay không? Có phải là mỗi lần 7 ngày thì họ phải diễn lại cảnh đó một lần phải không ạ? Quyển thuộc của người đó phải làm thế nào để giúp đỡ người đã mất đó ạ?*”

Hòa Thượng trả lời là: “***Chỗ này trên Kinh từng nói rằng phàm là hoạn tử (chết do tai nạn) đều phải tìm thể thân. Nếu không tìm được thể thân thì không cách gì có thể chuyển thể. Đây là những sự việc rất khó!***” Chúng ta từng được nghe một số câu chuyện trong nhân gian như ở một số bệnh viện, người ta thường đặt tượng Chúa, tượng Đức Mẹ Maria hay tượng Địa Tạng, tượng Quan Âm bởi nơi đó có quá nhiều linh hồn mà họ đã thấy nhưng không thể dùng khoa học để giải thích. Đây là một khu vực tâm linh rất nghiêm túc. Việc thờ phụng là để các linh hồn tùy theo tín ngưỡng của mỗi người có nơi nương nhờ.

Hòa Thượng nói thêm rằng: “***Ngoài ra, người chết do tự sát và hoạn tử cũng như nhau, cứ 7 ngày phải diễn lại cảnh đó một lần. Khó không nói ra lời! Cho nên vạn nhất không nên làm việc đại khờ này!***” Tôi cũng xem một clip có một anh chàng đi chiếc xe SH đến giữa cầu, dựng chân chống xe rồi nhanh chóng trèo lên lan can cầu và nhảy xuống rất mau lẹ. Một người đi sau thấy vậy cũng dừng xe lại và nhảy theo để cứu vớt. Đây là những việc làm rất nguy hiểm.

Cuộc sống này có biết bao nhiêu việc cần làm để lợi ích cho cộng đồng, công việc nhiều đến nỗi nếu tích cực làm thì sẽ không có thời gian mà nghỉ ngơi. Ấy vậy mà họ rảnh quá, họ không có việc gì làm nên họ đi tự tử. Vừa qua, làng Nủ tại Lào Cai có biết bao nhiêu việc ngổn ngang cần làm, sao không lên đó hỗ trợ cho bà con? Thật đúng là rảnh quá nên đi làm việc đại khờ!

Hòa Thượng nói: “***Thế gian có một số người vô tri, nhìn không thấu, nghĩ không thông cho nên mới đi tự sát. Họ không biết được việc làm này là tự tìm cái khổ. Vì sao vậy? Vì rất khó có thể giải thoát được. Cho nên người nhà cần phải giúp đỡ họ để họ siêu thoát.***”

Câu hỏi thứ tư: “*Kính bạch Hòa Thượng! Con vừa niệm Phật thì không thể nào cảm được nước mắt. Con nghe người ta nói rằng người dễ chảy nước là Ma khóc. Con xin hỏi Ma khóc là gì? Làm thế nào để có thể phân biệt?*” Có rất nhiều người mỗi lần niệm Phật là khóc. Có những việc chúng ta từng làm đến quen thuộc ở trong đời quá khứ mà bây giờ chúng ta làm lại thì chúng ta sinh ra cảm xúc.

Hòa Thượng nói: “***Tình hình này của bạn không phải là Ma khóc vì Ma khóc là bi thương, thống khổ và trạng thái này không dừng lại mà duy trì trong một thời gian dài, không thể không chế được. Tình hình này của bạn đã được trên Kinh mô tả rằng khi nghe được Phật hiệu, nghe Kinh hay niệm Phật, trong bất tri bất giác, mà bạn dâng trào cảm xúc thì đây là trong đời quá khứ bạn đã từng tu qua pháp môn này.***”

“Tuy nhiên, bạn tu chưa thành công. Do vì chưa thành công nên bây giờ gặp lại pháp này, bạn mới có một cảm xúc như vậy. Nếu bạn tu thành công thì bạn đã đến thế giới Tây Phương Cực Lạc làm Phật rồi. Lần này bạn lặp lại việc làm vốn có trong A Lại Da Thức (tàng thức), bạn nhớ lại nên mới có cảm xúc này. Đây là hiện tượng tốt. Hy vọng rằng bạn đời này sẽ nắm lấy và không nên để cơ hội tốt này lỡ qua!”

Rõ ràng nhiều đời nhiều kiếp, chúng ta từng tu niệm Phật không tốt. Đến đời này, nếu chúng ta tiếp tục tu không tốt thì không biết đời sau, chúng ta có cơ hội làm được thân người để niệm Phật nữa hay không. Trong vòng sanh tử, nếu mất thân người mà muốn có được lại thân người là việc vô cùng khó! Cho nên, chúng ta biết việc này thì chúng ta hãy cố gắng trân trọng!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!